

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.077 van 30 november 2015
in de zaak A. 212.959/IX-8424**

In zake: Maria BRUGGEMAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

Pol VAN ISEGHEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 25 april 2014 waarbij Pol Van Iseghem wordt aangewezen tot het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent voor een termijn van vijf jaar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Pol Van Iseghem heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 22 september 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Antoon Lust, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster wordt op 20 juli 2005 benoemd tot rechter in de rechtbank van koophandel te Ieper en te Veurne. Bij koninklijk besluit van 13 augustus 2011 wordt zij benoemd tot voorzitter van de rechtbank van koophandel te Oudenaarde. Bij koninklijk besluit van 12 maart 2012 wordt zij aangewezen tot het mandaat van voorzitter van deze rechtbank voor een termijn van vijf jaar.

De tussenkomende partij wordt op 4 februari 2000 benoemd tot toegevoegd rechter voor het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent. Zij wordt aangewezen om haar ambt waar te nemen in de rechtbanken van eerste aanleg te Brugge en te Kortrijk voor een periode van drie jaar. Bij koninklijk besluit van 6 maart 2002 wordt de tussenkomende partij vervolgens benoemd tot rechter in de rechtbank van koophandel te Kortrijk. Bij koninklijk besluit van 10 augustus 2009 wordt zij benoemd tot rechter in de rechtbank van koophandel te Ieper en te Veurne en tevens aangewezen tot het mandaat van voorzitter van deze rechtbank voor een termijn van vijf jaar.

3.2. In het Belgisch Staatsblad van 23 december 2013 wordt de betrekking van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent vacant verklaard. Zowel – en enkel – verzoekster als de tussenkomende partij kandideren.

3.3. Over verzoekster worden de volgende adviezen verleend:

- door de stafhouder van de Orde van Advocaten van de balie van Oudenaarde op 24 februari 2014 een zeer gunstig advies;
- door de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent op 3 maart 2014 en op 5 maart 2014 telkens een gunstig advies.

Over de tussenkomende partij worden de volgende adviezen uitgebracht:

- door de stafhouder van de Orde van Advocaten van de balie van Ieper op 24 februari 2014 een zeer gunstig advies;
- door de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent op 3 maart 2014 en op 5 maart 2014 telkens een zeer gunstig advies.

3.4. Beide kandidaten worden gehoord door de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie op 5 april 2014. Op 11 april 2014 wordt de tussenkomende partij voorgedragen voor de vacante plaats van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent.

3.5. Bij koninklijk besluit van 25 april 2014 wordt de tussenkomende partij aangewezen tot het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent voor een termijn van vijf jaar en dit op grond van de volgende considerans:

“Gelet op het Gerechtelijk Wetboek, de artikelen 189 en 259^{quater};
 Overwegende dat het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 23 december 2013, vacant is sedert 1 april 2014;
 Overwegende dat de heer Van Iseghem Pol, afdelingsvoorzitter in de rechtbank van koophandel te Gent en voorzitter van de rechtbanken van koophandel te Ieper en te Veurne ten persoonlijke titel, houder is van het diploma van licentiaat in de rechten in de Nederlandse taal;
 Overwegende dat de door de wet voorziene adviezen werden gevraagd op 3 februari 2014;
 Overwegende dat deze adviezen werden uitgebracht binnen de wettelijke termijn;
 Overwegende dat de Nederlandstalige Benoemings- en Aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie bij schrijven van 7 maart 2014 op de hoogte werd gebracht dat de stukken houdende het dossier tot aanwijzing van de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent ter beschikking waren en op 27 maart 2014 werd verzocht een voordracht te verrichten;
 Overwegende dat deze kandidaat, met de vereiste meerderheid van twee derde van de uitgebrachte stemmen, door deze commissie werd voorgedragen voor de vacante plaats van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent, op grond van volgende motivering:
 ‘Blijkens de uitgebrachte adviezen is voor deze vacante plaats van voorzitter van de rechtbank van koophandel van het ressort Gent nood aan een kandidaat die in staat is om een grote rechtbank te leiden.

Pol van Iseghem behaalde in 1985, met onderscheiding, het diploma van licentiaat in de rechten.

Hij was advocaat aan de balie te Ieper van 11 oktober 1985 tot 15 februari 2000. Als advocaat behandelde hij onder meer dossiers familie-, straf- en verzekeringsrecht. Bij koninklijk besluit van 23 maart 1993 werd hij benoemd tot plaatsvervangend rechter in het vredegericht van het kanton Wervik. Hij werd door de rechtbank van koophandel te Ieper tevens aangesteld als curator van diverse faillissementen (in de periode 1993 tot 2000).

Bij koninklijk besluit van 4 februari 2000 werd hij benoemd tot toegevoegd rechter in het ambtsgebied van het hof van beroep te Gent, met eerste aanwijzing in de rechtbanken van eerste aanleg te Brugge en te Kortrijk. Hij zetelde er voornamelijk in beroepskamers en was bijzitter voor verschillende assisenzaken.

Hij werd benoemd tot toegevoegd rechter in het ambtsgebied van het hof van beroep te Gent, met eerste aanwijzing in de rechtbanken van koophandel te Brugge en te Kortrijk, bij koninklijk besluit van 18 juli 2000. Bij koninklijk besluit van 6 maart 2002 werd hij benoemd als rechter in de rechtbank van koophandel te Kortrijk. Als rechter in de voormelde rechtbanken van koophandel behandelde hij onder meer dossiers overeenkomsten, informaticacontracten, transportrecht en beroepen vredegericht. Hij bouwde een beleid uit inzake gerechtelijke akkoorden, was voorzitter van de kamer voor kosteloze rechtsbijstand en fungeerde als persrechter en als evaluator.

Bij koninklijk besluit van 10 augustus 2009 werd de kandidaat aangewezen in het mandaat van voorzitter van de rechtbanken van koophandel te Ieper en te Veurne.

De kandidaat kan voorts onder meer bogen op een ervaring als lid/voorzitter van de eerste studietoelatingscommissie betreffende de 'Status of the judiciary and judicial administration' in de schoot van de International Association of Judges (sinds 2008), als werkend lid van de commissie 'Salaries of Judiciary' in de schoot van de European Association of Judges (sedert 2007), als lid van de benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie (van december 2007 tot september 2008), als projectleider huisstijl en website van de zetel (sedert 2010), als projectverantwoordelijke van de databank 'Failexport-Failmanager', als lid van de overleggroepen Iudex-ICT en Iudex-ICT+ en lid van de werkgroep Iudexnet en als begeleider van stageprojecten voor studenten rechten. Hij is tevens auteur van enkele juridisch-wetenschappelijke publicaties.

Uit het dossier blijkt dat de kandidaat een bijzondere aandacht heeft voor opleiding en permanente vorming. Hij is onder meer houder van het getuigschrift van de managementopleiding in het kader van de permanente vorming van de leden van de rechterlijke orde, waarvoor hij een eindwerk schreef met als titel 'Van behoefte(studie) naar project. Managen van informatie en documentatie

bij de rechterlijke macht' en is houder van het getuigschrift van de permanente vorming 'personeelsmanagement en leiderschap bij-justitie'.

De kandidaat legt een degelijk, realistisch en onderbouwd beleidsplan voor, waarin hij aanvangt met een analyse van de vroegere rechtbanken van koophandel van het ressort Gent. Hij onderschrijft duidelijk de gedachte van een performant en modern justitieel apparaat. De kandidaat wijst erop dat de rechtbank van koophandel te Gent dient te zorgen voor een integere, tijdige en effectieve beslechting van geschillen door onafhankelijke rechters, dit teneinde bij te dragen tot het herstel van het vertrouwen van de burger in Justitie. De kandidaat onderkent op realistische wijze de kritische succes factoren van de fusie en legt sterk de nadruk op het motiveren van medewerkers. Bovendien de interne eenmaking zet hij eveneens een duidelijke en realistische visie uiteen inzake de werklustmeting.

De kandidaat verkrijgt twee maal een zeer gunstig advies vanwege de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent. In deze adviezen wijst de eerste voorzitter onder meer op de goede kennis van het burgerlijk recht van de kandidaat, zijn pragmatische werkwijze, zijn zin voor een vlotte en efficiënte rechtsbedeling en zijn zeer correcte mondelinge en schriftelijke uitdrukkingsvaardigheden. Volgens de eerste voorzitter is de kandidaat besluitvaardig en weet hij zelfs in moeilijke dossiers met grote financiële en/of sociaal-economische gevolgen welomlijnde en gefundeerde beslissingen te nemen. Hij getuigt van een hoge productiviteit en weet partijen te overhalen tot pragmatische oplossingen. De kandidaat wordt door de eerste voorzitter voorts onder meer geloofd omwille van zijn gepaste en beleefde houding jegens de rechtszoekende, voor zijn volgehouden interesse voor opleiding, zijn aandacht voor het breder spectrum van Justitie in het algemeen, voor management en voor het statuut van de magistraat, zijn stiptheid, nauwgezetheid en plichtsbewustheid, zijn aanpassingsvermogen en zijn openheid van geest. De kandidaat wordt voorts onder meer omschreven als een plichtsbewuste en zeer betrokken magistraat, die beschikt over een grote luisterbereidheid en die reeds bewezen heeft te beantwoorden aan het profiel van een voorzitter van een kleinere rechtbank van koophandel. Hij is, aldus de eerste voorzitter, in staat om grotere entiteiten gecontroleerd te leiden, weet administratieve processen te beheersen en beseft zeer goed het nut van een gestroomlijnde en daadkrachtige organisatie. Zijn samenwerking met griffiemedewerkers en rechters in handelszaken verliep altijd optimaal. De kandidaat is een aangenaam persoon om mee te werken, zit vol initiatieven en is zeer ambitieus.

Hij beseft de belangrijkheid van een goed HRM-beleid en van een open communicatie, staat voor inspraak op alle niveaus en is overtuigd van het belang van de werklustmeting en de impact hiervan op het in te dienen budgetteringsprogramma. Ook zijn doorgedre-

ven inzet voor alles wat ICT aanbelangt, dit ook op nationaal niveau, toont aan dat hij een onderbouwde lange termijn visie heeft, die gesteund is op een goede kennis van de maatschappelijke en de technische ontwikkelingen.

Zowel de stafhouder van de balie te Ieper als de stafhouder van de balie te Veurne verlenen een zeer gunstig advies bij de kandidaatsstelling van Pol Van Iseghem voor het vacante ambt van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent. Bij de balie te Ieper staat de kandidaat onder meer bekend omwille van zijn kennis van het burgerlijk- en het handelsrecht, zijn mondelinge en schriftelijke uitdrukkingsvaardigheid, zijn besluitvaardigheid, zijn grote werklust, zijn zeer stipte persoonlijkheid en zijn openheid van geest. Men acht Pol Van Iseghem een zeer bekwame en geschikte kandidaat, die beantwoordt aan het gewenste profiel. Hij is een goed jurist met veel organisatietalent, die zich van andere magistraten onderscheidt door zijn streven naar efficiëntie en planning. De stafhouder van de balie van Veurne wijst onder meer op de besluitvaardigheid, expeditiviteit en doortastendheid van de kandidaat. Hij ontwierp, aldus de stafhouder, een eigen programma om de jaarverslagen in faillissementen beter te kunnen opvolgen en vroeg bij zijn aantreden als voorzitter in 2009 spontaan om een onderhoud met de curatoren. Pol van Iseghem is een uitstekend jurist die zich niet verliest in theoretische beschouwingen en die zijn zaken op korte termijn weet te behandelen. Hij getuigt van een bijzonder hoog rendement en pakt de werking van de rechtbank zeer goed aan met aandacht voor zowel de kwaliteit als de kwantiteit van het werk. Hij beschikt, aldus de stafhouder, over een leidinggevende persoonlijkheid en een duidelijke visie, waarvan hij wel kan van afwijken indien iemand hem met goede argumenten weet te overtuigen. De kandidaat beschikt zeker over alle capaciteiten om het voorzitterschap op zich te nemen en heeft zich als voorzitter van de rechtbank van koophandel te Veurne sedert 2009 als een bijzonder goede manager geprofileerd, met aandacht en overlegmomenten op alle niveaus.

Zijn curriculum getuigt van zowel zijn betrokkenheid op het ambt dat hij ambieert als van zijn veelzijdigheid in het maatschappelijke leven, twee eigenschappen die noodzakelijk zijn voor het leiden van een belangrijke rechtbank.

Gedurende het gesprek met de commissie maakt Pol Van Iseghem een bevlogen en bijzonder gemotiveerde indruk. Hij antwoordt met veel enthousiasme en met inzicht op de vragen die hem worden gesteld en geeft blijk van een realistisch beeld van de taken en de verantwoordelijkheden die inherent zijn aan de leiding van de rechtbank van koophandel van het ressort Gent. Hij geeft blijk van een concrete beleidsvisie, die mee tot stand is gekomen na overleg met de diverse interne en externe partners van de rechtbank van koophandel, en legt sterk de nadruk op het betrekken van alle partners in het beleid en van het stimuleren van medewerkers. Hij

wijst gedurende zijn gesprek met de commissie voorts onder meer op de door hem genomen initiatieven in verband met de website van de zetel, waarvoor hij diverse partners op nationaal niveau diende te mobiliseren en samen te brengen. Hij wijst tevens op zijn voornemen om overleg te plegen met de andere voorzitters van de rechtbanken van koophandel.

De commissie is van oordeel dat Pol Van Iseghem ten volle beantwoordt aan de vereisten vooropgesteld in het standaardprofiel van korpschef en is ervan overtuigd dat hij over de vereiste persoonlijke, leidinggevende en juridische vaardigheden en kwaliteiten beschikt om een zeer goed voorzitter te worden van de rechtbank van koophandel te Gent. Met zijn belangstelling voor en ervaring met coördinerende en leidinggevende taken, zijn ervaring als voorzitter van de rechtbanken van koophandel te Ieper en te Veurne, zijn ervaring inzake het aansturen van werkgroepen en het realiseren van projecten, zijn vermogen om mensen te mobiliseren en samen te brengen, zijn goede kennis van het handels- en economisch recht, zijn zeer gunstige adviezen, zijn grote werklust, zijn besluitvaardigheid, zijn aandacht voor overleg en voor communicatie, zijn interesse voor ICT en zijn sterke motivatie beschikt hij over alle troeven om het genoemde mandaat op een zeer bevredigende wijze uit te oefenen.

Maria Bruggeman behaalde in 1987 het diploma van licentiaat in de rechten. Zij was advocaat aan de balies te Oudenaarde (van 7 oktober 1987 tot 31 augustus 1993), te Brugge (van 1 september 1993 tot 12 september 1994, van 12 januari 1999 tot 20 september 2000 en van 1 september 2001 tot 18 augustus 2005), te Doornik (van 13 september 1994 tot 11 januari 1999) en te Kortrijk (van 21 september 2000 tot 31 augustus 2001). Als advocaat behandelde zij onder meer dossiers personen- en familierecht, aannemings-, bouw en aansprakelijkheidsrecht, commercieel recht en administratief recht, waaronder overheidsopdrachten. In 2004 zetelde zij gedurende een drietal maanden als geassumeerd rechter in het hof van beroep te Brussel. Bij koninklijk besluit van 20 juli 2005 werd zij benoemd tot rechter in de rechtbanken van koophandel te Ieper en te Veurne. Bij koninklijk besluit van 13 augustus 2011 werd zij benoemd tot rechter in de rechtbank van koophandel te Oudenaarde. In de laatstgenoemde rechtbank van koophandel werd zij bij koninklijk besluit van 12 maart 2012 aangewezen in het mandaat van voorzitter. Uit het dossier blijkt dat de kandidate een goede aandacht heeft voor opleiding en permanente vorming. Zij is onder meer houder van het getuigschrift van de managementopleiding in het kader van de permanente vorming van de leden van de rechterlijke orde, waarvoor zij een eindwerk schreef met als titel 'Anders rechtspreken in een kleine rechtbank' en nam voorts onder meer deel aan de opleidingen 'omgaan met verandering' en 'charismatisch leiding geven', ingericht door het IGO. Hiernaast volgde zij diverse opleidingen in verband met het verbintenissenrecht, het

aansprakelijkheidsrecht, het burgerlijk procesrecht en de Wet Continuïteit Ondernemingen. De kandidate legt een zeer theoretisch beleidsplan voor waarin zij onder meer de strategische thema's transparantie, snelheid, solidariteit en specialisatie bespreekt. Bij de behandeling van de genoemde thema's heeft zij een grote aandacht voor de beschikbare technische hulpmiddelen. Zij zet tevens haar visie inzake het zaakverdelingsreglement uiteen en voorziet doorheen haar beleidsplan concrete acties en 'to do's'.

De eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent verleent twee maal een gunstig advies aan de kandidate. De eerste voorzitter schrijft in lovende bewoordingen over de vaardigheden van Maria Bruggeman en besluit zijn adviezen door te stellen dat zij beantwoordt aan het gewenste profiel van voorzitter van een rechtbank van koophandel. De eerste voorzitter wijst er voorts onder meer op dat zij, in de periode dat de vacature van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Ieper en Veurne niet was ingevuld, deze rechtbanken tot eenieders voldoening heeft geleid als waarnemend voorzitter. Hoewel ook over de wijze waarop zij het voorzitterschap in Oudenaarde waarnam geen negatieve inlichtingen gekend zijn, rijst volgens de eerste voorzitter binnen het hof de vraag of de kandidate voldoende gezag zal hebben om de rechtbank van koophandel in de twee provincies onder zich te hebben. Zij is een intelligente en plichtsbewuste magistraat, met een grote luisterbereidheid, die een bemiddelende aanpak onderschrijft en wier integriteit buiten kijf staat. Zij heeft, gezien haar professionele ervaringen, de vereiste maturiteit om de rechtbank van koophandel van het ressort Gent te leiden, aldus de eerste voorzitter. Haar grote luisterbereidheid en bemiddelende aanpak van conflicten kunnen een kwaliteitsvolle en correcte rechtsbedeling verzekeren.

De stafhouder van de balie van Oudenaarde verleent eveneens een zeer gunstig advies aan de kandidate. Bij de balie worden de vaardigheden van de kandidate hoog ingeschat en acht men haar zeer geschikt voor het te begeven ambt, gelet op haar kwalificaties en haar zeer goede kennis van het recht en de toepassing ervan. Men benadrukt het gegeven dat de kandidate zich permanent heeft bijgeschoold in het handelsrecht en dat zij een intensieve managementcursus volgde.

Gedurende de hoorzitting toont Maria Bruggeman zich zeer gemotiveerd naar het vacante ambt toe. Zij antwoordt vlot en doordacht op de vragen die haar door de commissie gesteld worden en geeft blijk van een doorleefde visie inzake het functioneren van de voorzitter van een rechtbank. Zij stelt een brugfunctie te willen vervullen tussen oud en nieuw en wijst gedurende het gesprek met de commissie onder meer op het belang van openbaarheid en op haar voornemen om contacten te leggen met de universiteiten.

De commissie stelt vast dat de kandidate beantwoordt aan de vereisten vooropgesteld in het standaardprofiel. Zij is van oordeel dat Pol Van Iseghem zich voor deze specifieke vacante plaats van

Maria Bruggeman onderscheidt door zijn iets grotere professionele ervaring, door zijn meer uitgebreide ervaring als magistraat en als korpschef en door zijn grotere ervaring en voeling met het geven van leiding en het begeleiden en realiseren van projecten. Hiervan getuigen de diverse projecten die door de kandidaat werden getrokken op nationaal niveau, hetgeen duidelijk wijst op het vermogen om actoren met uiteenlopende standpunten en desiderata samen te brengen en tot concrete resultaten te bewegen. Pol Van Iseghem verkrijgt tevens, zowel inhoudelijk als qua eindbeoordeling, gunstigere adviezen vanwege de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat Pol Van Iseghem de meest bekwame en geschikte kandidaat is voor deze vacante plaats.’

Overwegende dat uit wat voorafgaat tevens blijkt, dat betrokkene aan de wettelijke aanwijzingsvoorwaarden voldoet;

Overwegende dat de Nederlandstalige Benoemings- en Aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie de lijst met de voorgedragen kandidaat en de niet-voorgedragen kandidaat en het proces-verbaal van voordracht, aan de Minister van Justitie heeft medegedeeld, tegen gedagtekend ontvangstbewijs, op 11 april 2014;

Overwegende dat de voordracht van deze commissie uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd is;

Overwegende dat op grond van bovenstaande motivering, tot aanwijzing van de voorgedragen kandidaat dient te worden overgegaan.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 259bis-19, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek en van het onpartijdigheidsbeginsel, waarbij zij twee leden van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie (hierna ook: de benoemingscommissie) viseert.

Zij merkt op over het ene commissielid:

“10. Advocaat [J.L.] ondertekent als één van de twee ondertekenaars / opstellers en als lid van de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad het proces-verbaal van gemotiveerde voordracht, waarbij Pol Van Iseghem wordt voorgedragen, terwijl mr. [J.L.]

advocaat is aan de balie van het (niet onbesproken) rechtsgebied Veurne en Pol Van Iseghem op dat ogenblik de voorzitter van de rechtbank van koophandel van Veurne en van Ieper is.

Advocaat [J.L.] schrijft samen met onder andere advocaat van dezelfde balie en curator [D.W.] een boek over de geschiedenis van de balie van Veurne. Advocaat [D.W.] wordt zeer regelmatig als curator aangesteld door voorzitter Pol Van Iseghem. Hij maakt, samen met een andere curator, de nummer één uit van de in Veurne meest aangestelde curatoren. Er verschijnt hierover een artikel in de Knack van 27 oktober 2013 met als titel ‘Faillissementen in arrondissement Veurne al aan kaap van 100. Kassa, kassa voor de curatoren! Den ene z’n dood is de andere z’n brood.’

Ook de stafhouder, [...] schrijft mee aan dat boek. [De stafhouder] is tevens curator in Veurne.

Mr. [J.L.] onderhoudt derhalve vriendschaps- en professionele banden met de curatoren van Veurne, die op hun beurt professionele banden onderhouden met de voorzitter Pol Van Iseghem.

11. Wanneer mr. [J.L.] dergelijk rechtstreeks belang heeft en in dergelijke hoedanigheid betrokken is bij het voorzitterschap van Pol Van Iseghem, dan diende hij zich te onthouden aan voormelde zitting van de benoemingscommissie deel te nemen en *a fortiori* om het proces-verbaal van voordracht als de tweede medeopsteller ervan te ondertekenen.”

En over het andere lid van de benoemingscommissie:

“Hetzelfde geldt voor [C.D.], die als voorzitter van de Nederlandstalige Vereniging voor Magistraten samen met Pol Van Iseghem meewerkte aan de ‘Tijdelijke Vereniging voor Pensioenen van Magistraten’. Om die reden had ook [C.D.] zich dienen te onthouden aan deze beraadslaging deel te nemen.”

5. In de memorie van wederantwoord preciseert verzoekster nog dat J.L. mede-opsteller was van het proces-verbaal van de bijeenkomst van de benoemingscommissie van 5 april 2014. Volgens haar mag dan ook niet worden uitgesloten dat mogelijke motieven van onderscheid in het voordeel van verzoekster dan wel in het nadeel van de tegenkandidaat erin onbesproken zijn gelaten.

6. In haar laatste memorie argumenteert verzoekster dat wie publiceert samen met anderen, op het professionele vlak, sowieso getuigt van een gunstige ingesteldheid met betrekking tot de professionele kwaliteiten van zijn mede-auteurs. Zulke ingesteldheid is dan noodzakelijk van professionele aard en valt samen met de betrokkenheid, zoals bedoeld in artikel 259bis-19, § 1, Ger.W.

Zij wijst er voorts op dat voormeld artikel niet het gehele onpartijdigheidsbeginsel dekt. Om dezelfde redenen als aangegeven in haar procedurestukken ligt een schending van het onpartijdigheidsbeginsel voor, nu zij “precieze feiten dan wel concrete aanwijzingen aanhaalt die niet worden weerlegd, noch tegengesproken, terwijl ook nog de aanwezigheid van een moreel belang in hoofde van de zetelende leden van de Commissie hiertoe volstaat”.

Beoordeling

7. Artikel 259bis-19, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat het de leden van de Hoge Raad verboden is “deel te nemen aan een beraadslaging of een beslissing over zaken waarbij zij een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben, waarbij hun bloed- of aanverwanten tot in de vierde graad of de personen met wie zij een feitelijk gezin vormen een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben of waarbij zij in een professionele hoedanigheid betrokken zijn of geweest zijn”.

Voor zover het artikel toepassing heeft op de benoemingscommissie, zijn de ‘zaken’ waarover de leden ervan beraadslagen en beslissen de bevoegdheden hen toegekend bij artikel 259bis-10, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek.

Niet wordt beweerd dat de geïmagineerde leden van de benoemingscommissie bij de voordracht “een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben” of dat “hun bloed- of aanverwanten tot in de vierde graad of de personen met wie zij een feitelijk gezin vormen een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben”.

Enkel een eventuele professionele betrokkenheid bij de voordracht geeft dan nog aanleiding tot de plicht voor het lid van de benoemingscommissie om zich op grond van het in het middel aangevoerde artikel van deel-

name aan de beraadslaging en beslissing over de voordracht te onthouden. Een loutere werkrelatie met een kandidaat valt niet onder de bedoelde wetsbepaling.

Verzoekster beweert niet, noch blijkt uit nazicht van de stukken, dat er uit het dossier van de tussenkomen partij dat met de voordracht in het kader van de kwestieuze aanwijzingsprocedure samenhangt een optreden blijkt van J.L. of C.D.

In zoverre het middel steunt op de schending van artikel 259bis-19 Ger.W., is het ongegrond.

8. Naast de formele onverenigbaarheden zoals opgenomen in artikel 259bis-19, § 1, Ger. W. zijn nog situaties denkbaar die voor een lid van de Hoge Raad voor de Justitie de aanleiding moeten vormen om zich van deelname aan beraadslaging en het nemen van een beslissing, te onthouden. Er blijkt immers niet dat de wetgever, door het formuleren van een uitdrukkelijke wetsbepaling die een vertaling vormt van het onpartijdigheidsbeginsel voor andere dan de in die bepaling opgesomde situaties, de toepassing van het onpartijdigheidsbeginsel heeft willen uitsluiten.

De luttele en niet uitgewerkte feitelijke vaststellingen die verzoekster in het inleidend verzoekschrift aanvoert – een boek schrijven samen met curatoren die de tussenkomen partij heeft aangesteld of samen met die partij zetelen in een “tijdelijke vereniging voor pensioenen van magistraten” – kunnen niet volstaan om hetzij de structurele onpartijdigheid, hetzij het vermoeden van subjectieve onpartijdigheid van de betrokken leden van de benoemingscommissie aan het wankelen te brengen.

Een schending van het onpartijdigheidsbeginsel is niet aangetoond.

9. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Het tweede middel is geput uit de schending van artikel 259*quater*, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 259*quater*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek en van artikel 58*bis*, 2°, van hetzelfde wetboek.

Verzoekster stelt vast dat de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent op 3 en 5 maart 2014 adviezen heeft verleend onder verwijzing naar artikel 259*ter*, § 2, eerste lid, Ger.W. en daarbij de voor dat artikel bedoelde standaardformulieren heeft gebruikt.

Volgens verzoekster toont dit aan dat bij het schrijven van de adviezen men blijkbaar niet weet dat het gaat om een magistraat/voorzitter die een ander mandaat ambieert. De adviezen werden duidelijk geschreven zonder de betrokken persoon en diens ambitie te willen kennen. Het bestreden besluit dat de benoeming tot een mandaat betreft, maar dat steunt op adviezen van een korps-overste, uitgebracht voor de benoeming tot magistraat en niet voor de benoeming tot een mandaat, is, zoals de voordracht van de benoemings- en aanwijzings-commissie behept door een gebrek en daarom nietig.

11. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster hieraan toe dat het dan zo mag zijn dat artikel 259*quater*, § 2, Ger.W. niet bepaalt op welke wijze de daar bedoelde adviezen te verstrekken zijn, maar zulks niet belet dat de eerste voorzitter, door niet ter zake doende standaardformulieren te gebruiken, zich door de libellering ervan gebonden achtte, zowel wat de daar bedoelde ‘vaardigheden’ betreft – die slechts ten dele de vaardigheden zijn vereist voor een korpschef – als wat het ‘gewenste profiel’ aanging – waarvoor immers geen nodige informatie in te winnen was – en ten slotte ook wat de in die formulieren opgenomen mogelijkheden van eindvermelding aanging.

Beoordeling

12. Zoals de verwerende partij en de tussenkomende partij in hun memories terecht opmerken, bestond ten tijde van de in het geding zijnde advisering geen verplichting om een welbepaald formulier te gebruiken.

Het enkele feit dat de bewuste adviezen zijn geschreven op het standaardformulier voor de benoemingen, bedoeld in artikel 259ter Ger.W., levert bijgevolg geen schending op van de in het middel aangevoerde bepalingen.

13. Verzoekster betoogt dat de eerste voorzitter evenwel door bedoelde formulieren gebruikt te hebben, zijn adviezen geschreven heeft “zonder de betrokken persoon en diens ambitie te willen kennen” (verzoekschrift) of dat de eerste voorzitter zich voor de inhoud van zijn adviezen “door de libellering ervan gebonden achtte” (memorie van wederantwoord).

Het zijn beweringen die verzoekster nalaat te illustreren. Opvallender nog is dat zij ook onbesproken laat,

- het verweer in de memorie van antwoord dat uit de tekst van de adviezen op een duidelijke wijze blijkt dat de eerste voorzitter een gesprek heeft gevoerd met de kandidaten, aangeeft dat het gewenste profiel “dat van korpschef van een grote rechtbank” is en spreekt over “maturiteit om een rechtbank te leiden”;
- het verweer van de tussenkomende partij dat de eerste voorzitter maar al te goed beseftte dat hem gevraagd werd advies te verlenen over een kandidaat die het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent ambieerde, wat blijkt uit de door verzoekster bekritiseerde passage alsook uit het feit dat hij verzoekster heeft gehoord en
- de verwijzing, in het auditoraatsverslag, naar de volgende elementen uit de inhoud van de adviezen:

“- zowel in het advies van 3 als van 5 maart 2014 wordt in het hoofdstuk dat betrekking heeft op de ‘Vaardigheden van de kandidaat’ duidelijk gesteld dat verzoekster ‘haar kennis van het burgerlijk procesrecht (...) ver-

der (heeft) kunnen verdiepen gedurende de 6 jaar waarin zij als rechter in de rechtbanken van koophandel te Ieper en Veurne werkzaam is;
- in het advies van 3 maart 2014 wordt onder punt 1a zelfs duidelijk aangegeven wat haar huidige functie is, nl. voorzitter van de rechtbank van koophandel te Oudenaarde;
- tot slot, en louter volledigheidshalve, wordt eveneens onder punt 4 van beide adviezen verwezen naar haar eerdere professionele activiteiten als rechter, waarnemend voorzitter en voorzitter.”

In die omstandigheden ziet ook de Raad van State niet in dat de eerste voorzitter zonder de vereiste kennis van zaken en zonder de kandidaten te willen kennen of misleid door de libellering van het gebruikte formulier, de bekritiseerde adviezen zou hebben verleend.

Zodat niet moet worden onderzocht of verzoekster dit middel wel ontvankelijk voor het eerst mag aanvoeren voor de Raad van State – wat de tussenkomende partij betwist om reden dat verzoekster voorheen tegen het gebruik van het bewuste formulier nooit bezwaar heeft geopperd.

14. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

15. Het derde middel is geput uit de schending van artikel 259^{quater}, § 2 en artikel 259ter, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste middelonderdeel* argumenteert verzoekster:

“21. Ingeval de in het artikel 259^{quater} §2 eerste lid, 2° bedoelde korpschef dezelfde persoon is als de in het artikel 259^{quater} §2 eerste lid, 1° Ger. Wetb. bedoelde korpschef, dan wordt het advies verstrekt door de korpschef van het onmiddellijk hogere rechtscollege.
In casu luiden deze adviezen onder meer als volgt :

‘De kandidaat - 49 jaar oud - beantwoordt aan het gewenste profiel van voorzitter van een rechtbank van koophandel. Zij profileerde zich door een bemiddelende aanpak van geschillen die partijen haar voorlegden. Gedurende de 3 maanden dat de vacature van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Ieper en Veurne niet was ingevuld, heeft zij als waarnemend voorzitter deze rechtbanken tot voldoening van iedereen geleid. Ook over de wijze waarop zij het voorzitterschap in Oudenaarde waarnam zijn geen negatieve inlichtingen gekend.

Binnen het Hof worden er echter vragen gesteld of de kandidaat voldoende gezag zal hebben om de rechtbank van koophandel in de twee provincies onder zich te hebben.’

22. De voorzitter van de rechtbank van koophandel Gent zal leiding geven over het ganse rechtsgebied dat ressorteert onder het hof van beroep Gent. Het is *in casu* in de adviezen van de Eerste Voorzitter van het hof van beroep Gent dat het doorslaggevend verschil tussen de kandidaten wordt aangevoerd ten gunste van de andere kandidaat.

Op welke wijze voormelde adviezen over de verzoekster zijn opgemaakt, hoe inlichtingen over verzoekende partij zijn bekomen, wordt in deze adviezen niet aangegeven.

Vaststaand is dat niet rechtstreeks aan verzoekende partij werd gevraagd aan te tonen hoe zij sinds 1 januari 2012 het voorzitterschap van de rechtbank van koophandel in Oudenaarde waarnam. Ze kreeg niet de kans aan te tonen dat er buiten de ‘afwezigheid van negatieve inlichtingen’, er ook positieve inlichtingen kunnen worden verstrekt, zoals dit overigens blijkt uit het advies van de stafhouder van Oudenaarde in samenspraak met de stafhouders van Gent en Dendermonde.

Voormelde adviezen beperken zich er toe, ten negatieve wat de verzoekster betreft, en ter enige verantwoording waarom geen ‘zeer gunstig’ advies werd verstrekt, op te merken dat ‘binnen het hof vragen worden gesteld of de kandidaat voldoende gezag zal hebben om de rechtbank van koophandel in de twee provincies onder zich te hebben’.

Er wordt helemaal niet aangetoond op welke grond dergelijke bemerking is gesteund. Ze is integendeel bijzonder vaag en formuleert loutere assumpties.

Bovendien gaat het hier om ‘horen zeggen’, vanwege leden van het hof en niet om een eigen evaluatie van de nieuwe Eerste Voorzitter van het hof zelf (die immers minder dan een maand voorafgaand aan de adviezen, d.i. op 7 februari 2014 de eed waarvan sprake in artikel 289 Ger. Wetb. heeft afgelegd).

23. Mede gezien vanuit het zorgvuldigheidsbeginsel had, bij gebrek aan een voor voorliggende situatie geëigende procedure, en gezien de belangrijkheid van de taak, uit te oefenen over twee provincies, een zorgvuldig adviserende instantie dienen beroep te doen, naar analogie, op de procedure voorzien in artikel 259ter §3 Gerechtelijk Wetboek. Verzoekster had dan ook, met het oog op een juiste feitenvinding, dienen te worden gehoord door de algemene vergadering van het hof van beroep Gent, minstens door de Eerste Voorzitter van dat hof.

Enkel aldus konden de juiste feitelijke gegevens bekomen worden, waardoor afdoende en draagkrachtige redenen hadden kunnen worden aangegeven in antwoord op de vraag waarom de ene bepaalde kandidaat boven de andere was te verkiezen. Pas dan had een advies na een volledig onderzoek met kennis van alle gegevens van het dossier kunnen worden gegeven.

Het bestreden besluit is nietig in de mate het zich baseert op adviezen uitgebracht zonder voorafgaande correcte feitenvinding, met miskennen van de naar analogie toepasbare procedure voorzien in artikel 259ter §3 Gerechtelijk Wetboek.”

In het *tweede middelonderdeel* acht verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat het bestreden besluit voortgaat op de adviezen van de stafhouders van Veurne en Ieper, zijnde beiden curatoren die regelmatig door de tussenkomen de partij werden aangesteld in faillissementen. Die curatoren waren geen belangeloze personen en hadden zich van elk adviseren dienen te onthouden. De adviezen die voor verzoekster werden uitgebracht waren afkomstig van neutrale stafhouders.

16. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middelonderdeel vooreerst op dat de bepaling van artikel 259ter, § 3, geen toepassing vindt en dat er evenmin aanleiding toe bestaat om deze bepaling naar analogie toe te passen.

De stellingname omtrent verzoeksters leiderscapaciteiten moet volgens de verwerende partij voorts in het licht worden gesteld van het door verzoekster niet tegengesproken oordeel van de benoemingscommissie dat de tussenkomen de partij “een grotere ervaring en voeling heeft met het geven van leiding en het begeleiden en realiseren van projecten”. Bovendien moet uit de voordracht van de commissie worden besloten dat de zeer gunstige beoordeling van de tussenkomen de partij door de korpschef, terwijl deze de kandidatuur van verzoekster om reden van de twijfel omtrent haar leiderscapaciteiten slechts als ‘gunstig’ heeft aangemerkt, evenmin het determinerend motief was dat het advies van de commissie schraagde, doch wel de uitgebreidere en grotere relevante ervaring, welk determinerend motief door verzoekster niet wordt betwist.

17. De tussenkomende partij werpt op dat verzoekster niet toelicht waarin de schending van artikel 259^{quater}, § 2, Ger.W. precies bestaat en dat het in artikel 259ter, § 3, Ger.W. bepaalde niets met de voorliggende zaak te maken heeft omdat het op andere benoemingen betrekking heeft. In die mate is het middel volgens haar onontvankelijk.

De tussenkomende partij werpt voorts op dat het aangevoerde motiveringsgebrek slechts rechtsgevolgen kan hebben wanneer de eindbeslissing erop steunt of ernaar verwijst. In zulk een geval moet het middel de eindbeslissing bekritisieren wegens een motiveringsgebrek en niet de loutere voorbereiden-de akte: dit gebeurt te dezen niet.

Ten aanzien van het eerste middelonderdeel werpt de tussenkomende partij subsidiair op dat het feitelijk onjuist is dat het determinerend motief om haar voor te dragen respectievelijk aan te wijzen, gelegen is in het door verzoekster aangegeven motief dat in het hof vragen worden gesteld of zij voldoende gezag zal hebben om de rechtbank van koophandel in de twee provincies onder zich te hebben. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat veel meer dan dat in acht werd genomen, onder meer:

- de grotere professionele ervaring van de tussenkomende partij;
- haar meer uitgebreide ervaring als magistraat en als korpschef;
- haar grotere ervaring en voeling met het geven van leiding;
- haar grotere ervaring in het trekken van diverse projecten op nationaal niveau.

Zij stelt dat het al evenzeer feitelijk onjuist is dat in de adviezen van de eerste voorzitter niet wordt aangegeven hoe hij tot de inlichtingen omtrent verzoekster is gekomen. De informatiebron is het persoonlijk gesprek met de kandidaat en info van collega's. Het is geenszins verboden bij derden informatie in te winnen omtrent de merites van een bepaalde kandidaat, zo niet zou de eindbeslissing een gebrek aan zorgvuldigheid kunnen worden verweten.

Tot slot stelt de tussenkomen­de partij dat verzoekster verzuimd heeft op de haar ter kennis gebrachte adviezen van de eerste voorzitter te reage­ren, ofschoon in die mogelijkheid voorzien is, in welk geval de geformuleerde opmerkingen aan het aanwijzingsdossier moeten worden toegevoegd.

18. In de memorie van wederantwoord preciseert verzoekster dat zij niet de rechtstreekse schending van artikel 259*ter* Ger.W. aanvoert, maar be­toogt dat in de gans bijzondere omstandigheden van de zaak het bedoelde artikel bij analogie toepasbaar was.

Vervolgens repliceert verzoekster dat de enige uitleg waarom zij van de eerste voorzitter van het hof van beroep slechts een ‘gunstig’ advies heeft gekregen noodzakelijk gelegen is in de ene zin “Binnen het Hof worden er echter vragen gesteld of de kandidaat voldoende gezag zal hebben om de recht­bank van koophandel in de twee provincies onder zich te hebben”. Dit motief is op niets gesteund en wordt geuit door een persoon die haar niet kent. In die om­standigheden had vanuit het zorgvuldigheidsbeginsel een beroep dienen te wor­den gedaan op artikel 259*ter*, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek.

Dat, uiteindelijk, de beoordelingscommissie in haar criteria van onderscheid tussen de beide kandidaten, de voorzegde adviezen niet rechtstreeks betreft, belet niet dat zij deze adviezen verscheidende keren *expressis verbis* aan­haalt en er dus rekening mee gehouden heeft. Niet geweten is welke de houding van de commissie geweest zou zijn, én in het geval de eerste voorzitter zich had onthouden te adviseren ten aanzien van kandidaten die hij zelf niet kende en niet hoorde, én in het geval hij in zijn adviezen geen onderscheid in beoordeling had gemaakt, met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ten nadele van verzoek­ster.

Beoordeling

Vooraf

19. De tussenkomenende partij werpt terecht op dat de aangevoerde schending van artikel 259^{quater}, § 2, Ger.W. niet is toegelicht.

In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

20. Verzoekster spreekt terecht niet tegen dat de benoemingsprocedure beschreven in artikel 259ter Ger.W. niet van toepassing is op de huidige zaak en dat van een rechtstreekse schending van die bepaling dus geen sprake kan zijn.

Zo verzoekster nog zou uitgaan van het tegendeel, faalt het middel in zoverre in rechte.

Voor zover voor het debat voorts al aangenomen zou worden dat het streven naar een juiste feitenvinding door de eerste voorzitter van het hof van beroep in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel zich aan deze laatste een analoge toepassing van voormeld artikel opdringt, volstaat het om vast te stellen dat uit de stukken blijkt dat verzoekster effectief is gehoord door de eerste voorzitter van het hof van beroep en overigens ook naderhand door de benoemingscommissie, terwijl zij ook de mogelijkheid had om aan de adviezen van de eerste voorzitter opmerkingen toe te voegen.

In zoverre is het middel onontvankelijk, bij gebrek aan feitelijke grondslag, minstens bij gebrek aan belang.

Eerste middelonderdeel

21. Het eerste middelonderdeel blijft nog te onderzoeken uit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De adviezen van de eerste voorzitter van het hof van beroep en de voordracht door de benoemingscommissie zijn voorbereidende handelingen waarvan de onwettigheid kan worden aangevoerd tegen het bestreden benoemingsbesluit.

Verzoekster argumenteert uitdrukkelijk dat het bestreden besluit “nietig [is] in de mate het zich baseert op adviezen uitgebracht zonder voorafgaande correcte feitenvinding”. De exceptie van de tussenkomen partij, die van het tegendeel uitgaat, mist feitelijke grondslag – daargelaten nog dat een verzoekende partij die wettigheidskritiek levert op voorgeschreven voorafgaande adviezen verondersteld mag worden hiermee de regelmatigheid van de aangevochten eindbeslissing aan te vechten, ook zonder dit nog een keer uitdrukkelijk te moeten neerschrijven.

22.1. In de motivering van de voordracht – die de benoemende overheid zich eigen heeft gemaakt in het *sub* 3.5 aangehaalde benoemingsbesluit – zet de benoemingscommissie van elke kandidaat eerst een aantal data in de verf. Het gaat om:

- de loopbaan aan de balie,
- de loopbaan in de magistratuur,
- andere ervaring opgedaan in de magistratuur,
- opleidingen en vorming tijdens het ambt,
- het voorgelegde beleidsplan,
- de adviezen van de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent,
- de adviezen van de stafhouders,
- het gesprek met de kandidaten tijdens de hoorzitting van de benoemingscommissie.

22.2. De commissie besluit om haar voorkeur te laten uitgaan naar de tussenkomende partij om de volgende redenen:

“[De benoemingscommissie] is van oordeel dat Pol Van Iseghem zich voor deze specifieke vacante plaats van Maria Bruggeman onderscheidt door zijn iets grotere professionele ervaring, door zijn meer uitgebreide ervaring als magistraat en als korpschef en door zijn grotere ervaring en voeling met het geven van leiding en het begeleiden en realiseren van projecten. Hiervan getuigen de diverse projecten die door de kandidaat werden getrokken op nationaal niveau, hetgeen duidelijk wijst op het vermogen om actoren met uiteenlopende standpunten en desiderata samen te brengen en tot concrete resultaten te bewegen. Pol Van Iseghem verkrijgt tevens, zowel inhoudelijk als qua eindbeoordeling, gunstigere adviezen vanwege de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent.”

23. Sommige van de vergelijkingspunten – zoals bijvoorbeeld de adviezen van de stafhouders – komen niet meer te sprake in deze afrondende beoordeling zodat terecht kan worden aangenomen dat ze niet determinerend waren om aan de tussenkomende partij de voorrang te geven.

Anders is het echter met de adviezen van de eerste voorzitter van het hof van beroep te Gent, die door de commissie wel nog uitdrukkelijk vermeld worden bij de motieven die haar finaal ertoe brengen de tussenkomende partij voor te dragen.

Anders dan de verwerende partij en de tussenkomende partij betogen, is de formulering van dit eindoordeel niet van aard om tussen de opgesomde elementen – “iets grotere professionele ervaring, [...] meer uitgebreide ervaring als magistraat en als korpschef en [...] grotere ervaring en voeling met het geven van leiding en het begeleiden en realiseren van projecten [en] het vermogen om actoren met uiteenlopende standpunten en desiderata samen te brengen en tot concrete resultaten te bewegen [en] zowel inhoudelijk als qua eindbeoordeling, gunstigere adviezen” – nog een kennelijk gradatieverschil te onderkennen of één ervan als determinerend te beschouwen. Nog anders gesteld, het staat niet aan de Raad van State als wettigheidsrechter om zelf in de plaats van het bestuur te oordelen dat de overige elementen volstaan, abstractie gemaakt van

de gunstigere adviezen, om de tussenkomende partij op verzoekster te laten voorgaan. De verwerende partij toont ook niet aan – gesteld dat zij dat zou kunnen – dat ook de beoordelingscommissie en vervolgens ook de benoemende overheid zonder die adviezen tot een besluit met dezelfde draagwijdte zouden zijn gekomen.

24. Het wordt door de verwerende partij en de tussenkomende partij niet betwist dat de enige reden die kan verklaren waarom verzoekster het in de rubriek 7 van het gehanteerde formulier als eindvermelding moest stellen met een ‘gunstig’ advies, gelegen is in de opmerking van de eerste voorzitter in de rubriek 4 van hetzelfde formulier dat er binnen het hof “vragen gesteld [worden] of de kandidaat voldoende gezag zal hebben om de rechtbank van koophandel in de twee provincies onder zich te hebben”. In de beide adviezen wordt de eindvermelding ‘gunstig’ uitdrukkelijk en uitsluitend aan die vaststelling gekoppeld (“Rekening houdende met wat onder (4) werd gesteld kan het advies luiden zoals hierna gesteld onder (7)”).

25. Wat de eerste voorzitter heeft neergeschreven en door verzoekster wordt gevisieerd is dan ook niet op te vatten als een vrijblijvende open vraag waarop het antwoord zonder belang is, maar wijst erop dat de eerste voorzitter een stijlformule hanteert om aan te geven dat in het hof van beroep minstens aan het gezag van verzoekster wordt getwijfeld of, zelfs, dat er gegevens zijn die kunnen wijzen op een gebrek aan gezag. Reden dus waarom haar de eindvermelding ‘zeer gunstig’ wordt onthouden. Een dergelijke negatieve beoordeling moet noodzakelijk steunen op materiële en verifieerbare motieven, zo niet kan over iedere kandidaat zonder enige grondslag twijfel worden gezaaid en mag verzoekster deze aantijging terecht verwijten vaag te zijn en loutere assumpties te formuleren. Welnu, die materiële grondslag is in het aan de Raad van State voorgelegd dossier niet terug te vinden, noch onderneemt de verwerende partij in haar procedurestukken een poging om ze inzichtelijk te maken.

Tweede middelonderdeel

26. De in het tweede middelonderdeel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft betrekking op de adviezen die door de stafhouders zijn gegeven over de tussenkomen­de partij. Hiervóór is reeds vastgesteld dat die adviezen van de stafhouders niet determinerend waren om de tussenkomen­de partij te benoemen, zodat verzoekster geen belang heeft bij deze grief. Ten overvloede merkt de Raad van State op dat de enkele omstandigheid dat de bedoelde stafhouders door de tussenkomen­de partij worden aangesteld als curator, niet aantoon­de dat zij niet met de vereiste onafhankelijkheid in staat zouden zijn om het voorgeschreven advies te verlenen. Het is verzoekster die zich ditmaal aan loutere assumpties bezondigt.

Het middelonderdeel wordt verworpen.

Besluit

27. Het middel is – enkel – in de *sub* 24 bedoelde mate gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

28. Het vierde middel is geput uit de schending van artikel 259*quater*, § 2, zesde lid, van het Gerechtelijk Wetboek en uit de miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur, “inzonderheid het beginsel luidens hetwelk elke beslissing van de overheid op in feite juiste en in rechte draagkrachtige motieven dient te berusten, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van het gelijkheidsbeginsel”.

Verzoekster wijst erop dat om tot korpschef te worden benoemd door de kandidaat een beleidsplan moet worden opgesteld. Zij is van oor­

deel dat de benoemingscommissie een verschillende beoordeling maakte van de ingediende beleidsplannen en daardoor de kandidaten ongelijk behandelde. Zij wijst erop dat de wet van 1 december 2013 het zaakverdelingsreglement introduceerde en dat zij dat in haar beleidsplan verwerkte:

“Het is een ommekeer van de huidige toestand omdat het de voorzitter, bij de opmaak van dit zaakverdelingsreglement, alle inspraak biedt. De voorzitter zal de zaken kunnen verdelen en omwille van specialisatie kunnen beslissen zaken te concentreren in één of twee afdelingen. Het beleidsplan van verzoekster voorzagt, verwijzend naar de studie van professor F. Georges in ‘L’Organisation judiciaire’ [...] in een dergelijk zaakverdelingsreglement, waarbij onder meer per provincie aan één afdeling een bepaalde gespecialiseerde materie werd toebedeeld.”

Van een benoemingscommissie mag volgens verzoekster worden verwacht dat zij bij het voordragen van de meest geschikte kandidaat een grondige en vergelijkende studie maakt van de voorliggende beleidsplannen en deze tevens toetst aan de wil van de wetgever. Deze toets ontbreekt volkomen:

“Of Pol Van Iseghem in de opmaak van zijn beleidsplan in een zaakverdelingsreglement voorzagt, of hij een verdere specialisatie van de rechters binnen de provincie voorzagt, of hij überhaupt in enige verandering voorzagt – andere dan de omstreden werklastmeting – wordt niet aangegeven. De praktische oefening die verzoekster hierbij maakte wordt zonder meer afgedaan als een ‘zeer theoretisch beleidsplan’.”

De uitgedrukte motieven om de tussenkomende partij te benoemen hebben weinig of niets te maken met het leiden van een rechtbank, met een vooropgesteld beleid, noch met het realiseren van enige, door de wetgever gewilde vernieuwing binnen de organisatie van een rechtbank. De aangevoerde motieven bestaan er in hoofdzaak uit dat de tussenkomende partij een werkgroep grafisch charter voorzat met wie zij samen een nieuw logo voor de rechtbanken bedacht, en dat zij veelvuldig aanwezig was bij talrijke buitenlandse werkgroepen.

29. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster dat de beoordeling van de ingediende beleidsplannen waarin aandacht moet worden besteed aan het realiseren van gespecialiseerde competentiecentra, bij wege van

het zaakverdelingsreglement, determinerend dient te zijn. Door daar bij de beoordeling van verzoeksters medekandidaat geen aandacht aan te besteden worden beide kandidaten ongelijk behandeld. De beoordeling van het beleidsplan van de tussenkomende partij heeft niets van doen met het implementeren van de visie van de wetgever. De beoordeling van haar eigen beleidsplan is contradictorisch, nu enerzijds niet gesteld kan worden dat dit beleidsplan “zeer theoretisch” is en anderzijds dat zij “doorheen haar beleidsplan concrete acties en to do’s voorziet”.

Verzoekster merkt op dat niet is geweten wat de eindbeoordeling van de benoemingscommissie zou zijn geweest, ware een adequate beoordeling van de beleidsplannen doorgevoerd.

Beoordeling

30. Aan de Raad van State is geen zesde lid bekend van artikel 259*quater*, § 2, Ger.W. - volgens de telling van de Raad omvat die paragraaf drie leden. Een nadere uiteenzetting van de aangevoerde schending van bedoeld artikel ontbreekt voorts in de toelichting van het middel zodat het in die mate niet ontvankelijk is.

31. Verzoekster voert geen regel aan en er is de Raad ook geen bekend, die de inhoud van het in te dienen beleidsplan regelt. Elke kandidaat heeft dus het eigen beleidsplan mogen opbouwen en indelen naar eigen inzichten en daarbij eigen accenten mogen leggen. Verzoekster mag de inbreng van de voorzitter van de rechtbank bij het door de Koning aan te nemen zaakverdelingsreglement dan wel bijzonder belangrijk vinden, daarmee is niet aangetoond dat een beleidsplan noodzakelijk een uiteenzetting hierover moet bevatten of dat een beleidsplan van een tegenkandidaat maar acceptabel is op voorwaarde dat het evenveel aandacht aan de zaakverdeling geeft.

Uit de hiervóór aangehaalde overwegingen van de benoemingscommissie blijkt dat zij de beide beleidsplannen naar hun inhoud analy-

seert, dat daaruit de eigen accenten van de beide kandidaten blijkt met betrekking tot de ééngemaakte rechtbank en dat die beleidsplannen noch negatief noch positief afkleuren op de eindbeoordeling. Zoals reeds is opgemerkt is de vergelijking van de beleidsplannen niet determinerend geweest om het finale onderscheid ten gunste van de tussenkommende partij te maken. Verzoekster toont niet aan dat de commissie met die waardering de kandidaten ongelijk heeft behandeld of dat zij buiten de grenzen van haar beoordelingsvrijheid is gegaan.

Zoals de schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur is aangevoerd, kan ze niet tot nietigverklaring leiden.

32. Het middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

33. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster zet uiteen dat zij na de rechtbank van koophandel te Brugge, als tweede de databank ‘Failexport-Failmanager’ introduceerde. Pas medio 2013 deed de tussenkommende partij dit te Veurne. Het motief dat laatstgenoemde de projectverantwoordelijke zou zijn, is dus niet correct. Ook wordt in geen enkel advies gerept over mogelijke belangenvermenging met de zoon van de tussenkommende partij.

Uit geen enkel motief blijkt voorts waarom de tussenkommende partij meer geschikt zou zijn om de leiding over de nieuwe eengemaakte rechtbank van koophandel uit te oefenen. De tussenkommende partij heeft sinds augustus 2009 de leiding over de twee kleinste rechtbanken van koophandel in Vlaanderen, die bestaat uit één voorzitter en één magistraat. Vanaf augustus 2011 was dit dan nog uitsluitend die partij zelf als voorzitter. Vanaf maart 2013 komt er

opnieuw een rechter bij. Daarbij is het opmerkelijk dat de tussenkomende partij niet werd voorgedragen om de rechtbank van koophandel te Brugge te leiden noch om het voorzitterschap van de rechtbank van koophandel te Gent op zich te nemen. Nauwelijks een jaar later is zij zeer geschikt om een rechtbank over twee provincies te leiden.

34. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster hieraan toe dat niet kan worden volgehouden dat de motieven des ondersheids, te weten de grotere ervaring als korpschef en de grotere ervaring in het geven van leiding, draagkrachtige en determinerende motieven kunnen zijn om de ene kandidaat boven de andere te verkiezen. De grotere ervaring als magistraat, wat eigenlijk neerkomt op een loutere anciënniteitsconsiderans, vermag volgens haar geen determinerend motief te zijn.

Beoordeling

35. In haar toelichtende memorie geeft de tussenkomende partij aan dat verzoekster het project ‘failexport-failmanager’ waarvoor zij projectverantwoordelijke was, verwart met het project ‘failmanager’, waarvan het een neven-traject was. In zoverre verzoekster dit in haar latere geschriften niet meer tegensprekt, mist de grief feitelijke grondslag. Hoe dan ook zij vastgesteld dat deze aan de tussenkomende partij toegeschreven verdienste in het licht van de hiervóór *sub* 22.2 aangehaalde determinerende motieven niet relevant is. In zoverre is de grief onontvankelijk bij gebrek aan belang.

36. Anders dan verzoekster het ziet, kunnen diezelfde doorslaggevende motieven niet worden gereduceerd tot het enkele gegeven dat de tussenkomende partij meer ervaring heeft als korpschef terwijl die ervaring bij “de twee kleinste rechtbanken van koophandel in Vlaanderen” – volgens de woorden van verzoekster – is te situeren.

37. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

38. In het zesde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de benoemingscommissie in het eerste deel van de test op 5 april 2013 een fictief werkingsverslag voorlegde waarbij wordt verwezen naar Iudexnet en pc@work, zijnde projecten waarbij de tussenkomenende partij betrokken is. In het fictieve werkingsverslag was nergens sprake van ‘bemiddeling’. Dat laatste project, door verzoekster als eerste binnen de rechtbanken van koophandel opgezet, kon of mocht dan ook niet worden besproken. Aldus waren de kansen van beide kandidaten niet gelijk zodat de aangevoerde beginselen werden geschonden.

39. In haar laatste memorie stelt verzoekster dat de benoemingscommissie het *curriculum vitae* van de beide kandidaten vooraf kende en dat zij wist of behoorde te weten dat de tussenkomenende partij bijzonder beslagen was in de voormelde projecten. Verzoekster verklaart niet in toeval te geloven.

Beoordeling

40. Verzoekster betwist niet dat beide kandidaten hetzelfde fictieve werkingsverslag kregen voorgelegd, waarna zij door de benoemingscommissie werden gehoord en ondervraagd. Zij ziet de schending van het gelijkheidsbeginsel gelegen in het feit dat het fictieve werkingsverslag bepaalde aspecten wel vermeldde en andere daarentegen niet.

Het is onvermijdelijk dat een testsituatie die niet uit loutere kennisvragen over leerstof gaat maar een simulatie wil zijn van een werkomge-

ving, die steeds selectief is, elementen bevat waarbij de ene kandidaat zich door zijn voorgeschiedenis meer comfortabel zal voelen dan de andere.

Overigens ziet de Raad niet wat verzoekster belet kon hebben om precies het ontbreken van aandacht voor bemiddeling in het fictieve werkingsverslag aan te kaarten en stelt hij vast dat verzoekster niet weerspreekt dat de projecten Iudexnet en pc@work algemene projecten zijn waarvan iedere kandidaat-voorzitter geacht mag worden op de hoogte te zijn.

41. In haar laatste memorie geeft verzoekster aan het middel een nieuwe en laattijdige grondslag, door voor de eerste keer een intentioneel proces te doen van de benoemingscommissie en bijgevolg – al is het niet met zoveel woorden – machtsafwending aan te voeren.

42. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het koninklijk besluit van 25 april 2014 waarbij Pol Van Iseghem wordt aangewezen tot het mandaat van voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent voor een termijn van vijf jaar.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij. De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 november 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren